

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/248/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1616203044
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Podmajerská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1616203044.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a členov senátu JUDr. Mariany Harvancovej a Mgr. Adely Unčovskej, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., IČO: 31 575 951, so sídlom Hodžova 11, Žilina, proti žalovanej: P. B., Z.. XX.X.XXXX, B. O. XXXX/XX, F., o zaplatenie sumy 2 615,15 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 9.5.2019, č.k. 7C/476/2016-165, jednomyseľne takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutej časti potvrdzuje.

Žalovanej sa proti žalobcovi priznáva nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1.V napadnutom rozhodnutí súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2 615,15 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorých výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

2. Zamietajúci a prisudzujúci výrok vo veci samej právne odôvodnil § 3 ods.1, § 52 ods. 1,2,3,4, § 53 ods. 1, § 53 ods. 5, § 54 ods. 1,2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej „Občiansky zákonník“), § 708 ods. 1,2, § 709 ods. 1, § 710, § 711 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej „Obchodný zákonník“), keď vzťah medzi stranami posúdil ako spotrebiteľský spor a žalovanej priznal postavenie spotrebiteľa. Nakoľko žalobca úver zosplatnil k 30.4.2013, súčasne účet žalovanej uzatvoril a previedol ho internou účtovnou operáciou na svoj vnútorný pohľadávkový účet a v konaní nebola pohľadávka žalobcu existujúca ku dňu zosplatnenia vo výške 2 615, 15 eur sporná, súd prvej inštancie žalobe v tejto časti vyhovel.

3. Ako nedôvodný posúdil nárok žalobcu na zaplatenie úroku 28 % ročne zo sumy 2 615,15 eur (nepovoleného prečerpania) od 1.5.2013 do zaplatenia. Poukazujúc na uznesenie ÚS sp.zn. IV 476/2012 zo dňa 18.9.2012 mal za to, že veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, iba právo na úrok z omeškania. Jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru, tak s týmto stavom sa spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením dlžnej sumy. V tejto súvislosti dal do pozornosti rozhodovaciu činnosť odvolacích súdov v danej oblasti (rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 7Co 347/2017 zo dňa 14.2.2018, rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 9Co 12/2017 zo dňa 14.12.2017, rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 10Co 136/17 zo dňa 13.7.2017, rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 3Co 125/2017 zo dňa 7.12.2017, rozsudok

Krajského súdu Trnava sp. zn. 25 Co 251/2016 zo dňa 4.10.2017, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 22Co 35/2017 zo dňa 22.2.2018, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co 80/2017 zo dňa 19.2.2018, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18 Co 138/2017 zo dňa 13.2.2018, rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25Co 183/2017 zo dňa 21.2.2018, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16 Co 255/2017 zo dňa 21.12.2017).

4. V rozhodnutí ďalej uviedol, že žalobca ani nepreukázal platné individuálne dojednanie úroku uplatneného za nepovolené prečerpanie vo výške 28%, nakoľko nepreukázal jeho dojednanie priamo v spotrebiteľskej zmluve. Listina nazvaná úrokové sadzby produktov nebola podpísaná obidvoma zmluvnými stranami a bolo nepochybným, že nebola so žalovaným ako spotrebiteľom individuálne dojednaná. Tak dôležitý údaj, akým je úroková sadzba pri nepovolenom prečerpaní nemôže byť považovaný za náležité, platne dojednaný za stavu, kedy nie je uvedený priamo v zmluve, ale len v Sadzobníku poplatkov, resp. v listine nazvanej úrokové sadzby produktov. V spotrebiteľských právnych vzťahoch sa uplatňuje zásada transparentnosti a poctivosti, ktorá dopadá i na aplikáciu Všeobecných obchodných podmienok, Sadzobníka poplatkov, úrokových sadzieb produktov. I v spotrebiteľských zmluvách je možné Všeobecné obchodné podmienky uplatniť, avšak takáto aplikácia má nielen formálne obmedzenie ale aj obmedzenie obsahové. Sadzobník poplatkov a iné listiny ako už uvádzaný sadzobník úrokov nesmú slúžiť k tomu, aby do nich často v neprehľadnej, malým písmom písanej forme skryl dodávateľ popri iných dojednaniach aj podstatné dojednania, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné, o ktorých predpokladá, že pozornosti spotrebiteľa najskôr uniknú, resp. im nebude venovať náležitú pozornosť. Pokiaľ tak i napriek tomu dodávateľ urobí, nepočína si v právnom vzťahu poctivo a takémuto konaniu nemožno priznať právnu ochranu. Nemožno mať pochybnosti o tom, že listinu úrokové sadzby produktov koncipoval žalobca a spotrebiteľ - žalovaná nemohla jeho obsah ovplyvniť.

5. Na základe uvedeného konštatoval, že žalobcom požadovaný úrok zo sumy nepovoleného prečerpania vo výške 28% ročne, ktorý má povahu sankčného úroku, predstavuje neprípustné obchádzanie kogentného ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktoré ustanovuje právo veriteľa požadovať pri omeškaní s plnením peňažného dlhu popri plnení i úroky z omeškania. Výška úrokov z omeškania je upravená § 3 nariadením vlády SR č. 87/1995 Z.z. a je vzhľadom na jej naviazanie na základnú úrokovú sadzbu ECB variabilná. V každom období je však rádovo nižšia ako žalobcom požadovaný sankčný úrok vo výške 28% ročne. Sankčný úrok vo výške 28% ročne je vo výške zjavne neprimeranej zabezpečenému záväzku a zásadne znevýhodňuje spotrebiteľa. Peňažné prostriedky klienta na jeho bežnom účte sú bankou úročené len minimálne prípadne vôbec, avšak od klienta banka požaduje v prípade prečerpania úrok vo výške blížiacej sa jednej tretine dlžnej sumy ročne. Žalobca tým zneužíva nepriaznivú finančnú situáciu klienta, jeho ľahkomyselnosť a neskúsenosť. Súd prvej inštancie uzavrel, že sankčný úrok za nepovolené prečerpanie bol žalobcom stanovený v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, nakoľko jeho výška podstatne prevyšuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, pričom je odôvodnené predpokladať, že pokiaľ by žalovaná ako spotrebiteľ nebola v zložitej finančnej situácii, nedostala by sa do nepovoleného prečerpania a nezaviazala by sa tým platiť takto neprimerane vysoký úrok z požičaných peňazí. (obdobne uviedol taktiež Krajský súd v Bratislave v odôvodnení rozsudku sp.zn. 9Co 92/2017 zo dňa 14.12.2017). Na základe uvedeného súd prvej inštancie žalobu v časti uplatneného úroku vo výške 28% ročne zo sumy 2 615,15 eur od 1.5.2013 do zaplatenia ako nedôvodnú zamietol.

6. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1,2, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej „C.s.p.“), tak že pri určovaní pomeru úspechu a neúspechu strán v konaní vychádzal len z uplatnenej istiny a keďže táto bola v celom rozsahu žalobcovi priznaná, žalobcovi priznal nárok na plnú náhradu trov konania voči žalovanému s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

7. Proti zamietajúcemu výroku rozsudku, ktorým súd prvej inštancie žalobu v časti uplatneného úroku vo výške 28% ročne zo sumy 2 615,15 eur od 1.5.2013 do zaplatenia zamietol, podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca odôvodňujú ho tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.) a súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.). Súd prvej inštancie nesprávne posúdil uplatnený nárok ako úrok po zosplatnení úveru, keďže žalobca si nárok v tejto časti uplatnil z titulu prekročenia, ktoré upravuje zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej „zákon o spotrebiteľských úveroch“). Samotný zákon počítá

s možnosťou, že zostatok na účte vzniknutý titulom prekročenia bude úročený. Zmluva o účte pre prípad prekročenia nemusí ako obligatórnu náležitosť obsahovať údaje uvedené v § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Naopak, podľa § 18 ods. 1 citovaného zákona postačuje, aby veriteľ informoval spotrebiteľa na trvanlivom médiu o úrokovej sadzbe. Mal za to, že zverejnením vývesiek úrokových sadzieb na webovom sídle žalobcu a v pobočkách je splnená povinnosť v zmysle § 18 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Zákon nevyžaduje uvedenie úrokovej sadzby v zmluve o účte, preto je zamietnutie nároku na úrok nedôvodné. Odvolateľ poukázal aj na judikatúru Súdneho dvora, konkrétne na rozsudok súdneho dvora v prejudiciálnom konaní k Smernici 2008/48/ES - VEC C-42/15 z 9.11.2016, ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, ktorý podal Okresný súd Dunajská Streda (Slovensko) rozhodnutím z 19. decembra 2014 doručeným Súdnemu dvoru 2. februára 2015, ktorý súvisí s konaním Home Credit Slovakia, a.s., proti A. B.. Uvedené znamená, že náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch sú povinnou náležitosťou úverovej zmluvy, avšak nemusia byť nevyhnutne v samotnom texte úverovej zmluvy, ale časť z nich môže byť obsiahnutá aj v obchodných podmienkach (ďalej aj ako „VOP“) alebo sadzobníku, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Z uvedeného teda vyplýva, že VOP/Sadzobník a Výveska úrokových sadzieb sú súčasťou zmluvy. Výška úroku pri nepovolenom debete na účte bola upravená vo Výveske úrokových sadzieb, ktoré žalobca doložil súdu ako prílohu k žalobe. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 43Co/37/2018-185 z 20.12.2018, uznesenie Krajského súdu v Košiciach č.k. 11Co/71/2018-202 zo dňa 25.9.2018, rozsudky Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/190/2018 z 15.11.2018 a sp.zn. 5Co/241/2018 z 11.12.2018, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č.k. 23Co/130/2017-72 z 14.5.2018, rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41Co/39/2018 z 23.1.2019. Podľa názoru odvolateľa bola zmluva uzatvorená v súlade s ustanoveniami Obchodného zákonníka upravujúcimi zmluvu o bežnom účte a s oprávnením banky požadovať úroky za prečerpanie účtu počíta ako Obchodný zákonník, tak aj zákon o spotrebiteľských úveroch v ust. § 18 ods. 1. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp.zn. 5Co/140/2018 zo dňa 19.12.2018, rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 41Co/39/2018 z 23.1.2019, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 43Co/4/2018-54 zo dňa 27.3.2018, rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 5Co/190/2018 z 15. 11. 2018, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 43Co/4/2018-54 zo dňa 27.3.2018, uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 11Co/71/2018 z 25.9.2018 a žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil, vyhovel žalobe v celom rozsahu a zároveň žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania vo výške zaplatených súdnych poplatkov.

8. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadрила.

9. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania podaného žalobcom (§ 379, § 380 ods. 1, 378 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru o nedôvodnosti podaného odvolania.

10. Ako prvoradá konštatuje, že v postupe súdu prvej inštancie nezistil žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok, na ktoré je z úradnej povinnosti povinný prihliadať, aj keď tieto neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 2 C.s.p.).

11. V súvislosti s opravným prostriedkom podaným žalobcom odvolací súd upozorňuje, že rozsah prieskumu vykonaného v rámci odvolacieho konania je zásadne daný odvolaním (§ 380 ods. 1 C.s.p.), podľa ktorého je odvolací súd viazaný návrhom odvolateľa, ktorý zahrňuje v sebe jednak kvalitatívnu ako i kvantitatívnu stránku a sám odvolateľ si spravidla určuje rozsah, v akom má byť napadnuté rozhodnutie odvolacím súdom preskúmané a dôvody, z ktorých má byť preskúmané.

12. S prihliadnutím na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav sa odvolací súd v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje (§ 387 ods. 2 C.s.p.) s dôvodmi týkajúcimi sa rozsudku prvoinštančného súdu v časti vzťahujúcej sa k výroku, ktorým zamietol žalobu v časti uplatneného úroku vo výške 28% ročne zo sumy 2 615,15 eur od 1.5.2013 do zaplatenia, v ktorom dostatočne zodpovedal na v konaní nastolené otázky majúce pri rozhodovaní o uplatnenom nároku podstatný význam, pričom sa v rozhodnutí vyporiadal i s podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie (§ 387 ods.2,3 C.s.p.). Keďže v takomto prípade nie je potrebné

dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom na ne poukazuje a vyjadruje sa len k odvolacím námietkam odvolateľa. V tejto súvislosti však ako prvoradá zdôrazňuje, že žalobca v podanom odvolaní žiadnymi dôvodmi nenapadol úvahu súdu prvej inštancie vyslovenú vo vzťahu k úroku zo sumy nepovoleného prečerpania v ods. 33 rozhodnutia, v ktorom konštatoval, že sankčný úrok vo výške 28 % bol žalobcom stanovený v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods.1, § 39 Občianskeho zákonníka, nakoľko jeho výška podstatne prevyšuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvyklú. Aj keď je tento dôvod samostatným dôvodom, pre ktorý súd prvej inštancie žalobu v napadnutej časti zamietol (a ktorý nie je predmetom prieskumu odvolacieho súdu) a ani prípadná dôvodnosť ďalších odvolacích námietok žalobcu by nemohla privodiť pre žalobcu priaznivejšie rozhodnutie, odvolací súd v záujme vyporiadania sa s ostatnými odvolacími námietkami udáva nasledovné.

13. Z podaného odvolania vyplýva, že v ňom žalobca uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f/ C.s.p. (t. j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam), ktorý je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie spor posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 C.s.p., a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z procesných ustanovení týkajúcich sa dokazovania.

14. Z odvolania ďalej vyplýva, že žalobca ním napadol správnosť právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie v rozsahu napadnutom odvolaní (§ 365 ods.1 písm. h/ C.s.p.). K uvedenému dôvodu treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

15. Po odvolacom prieskume výroku, ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu v časti uplatneného úroku vo výške 28% ročne zo sumy 2 615,15 eur od 1.5.2013 do zaplatenia odvolací súd konštatuje, že v posudzovanej veci nezistil existenciu odvolacích dôvodov, ktorými žalobca odôvodnil svoje odvolanie.

16. V prejednávanej veci nebolo sporným, že právny vzťah medzi žalobcom a žalovanou má charakter spotrebiteľského vzťahu. Pre spotrebiteľské zmluvy platí, že nemôžu obsahovať dojednania, ktoré sú v rozpore s požiadavkami dobrej viery alebo zakladajú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, v neprospech spotrebiteľa, pričom spotrebiteľ nemal možnosť sa s nimi oboznámiť pred podpisom zmluvy. Ak majú byť všeobecné obchodné podmienky súčasťou zmluvy, je potrebné vyjadriť s nimi súhlas, pričom pre preukázané oboznámenie sa nepostačuje len konštatovanie a vyhlásenie spotrebiteľa vo formulárovej zmluve o tom, že bol s obchodnými podmienkami oboznámený. Informácia spotrebiteľa o úrokoch a poplatkoch prispieva k transparentnosti trhu a umožňuje spotrebiteľovi poznať rozsah svojho záväzku. Žalovaná ako spotrebiteľka však túto možnosť nemala, keďže výška úroku a poplatkov nebola uvedená v zmluve o spotrebiteľskom úvere (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo 245/2010). Odvolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že Všeobecné obchodné podmienky predstavujú rozsiahly, pre priemerného spotrebiteľa na porozumenie náročný text, vopred pripravený dodávateľom, bez možnosti spotrebiteľa zmeniť ich obsah. Z tohto dôvodu existuje nezanedbateľné riziko, že spotrebiteľ si nebude v čase uzavretia zmluvy vedomý svojich zmluvných povinností a zaviazá sa tak splneniu povinností, pri znalosti ktorej by k uzavretiu zmluvy nepristúpil. Odvolací súd sa na základe uvedeného plne stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku, že žalobca v posudzovanej veci nepreukázal platné individuálne dojednanie úroku za nepovolené prečerpanie.

17. Podstatným vo veci je, že práva a povinnosti strán v prípade, že banka vykoná do určitej sumy príkazy na platby, aj keď nemá na to potrebné peňažné prostriedky na účte (t.j. aj z prečerpania prostriedkov na účte) sa spravuje zmluvou o úvere (§ 710 Obchodného zákonníka). Všeobecné obchodné podmienky žalobcu výslovne počítajú aj s nepovoleným prečerpaním prostriedkov na účte, ktorú treba, pokiaľ ide o právo žalobcu požadovať od žalovanej úroky, považovať, rovnako ako pri poskytnutí štandardného úveru a vyhlásení mimoriadnej splatnosti (po ktorom okamihu rovnako ako v prípade nepovoleného prečerpania už dlžník stráca právo ďalej oprávnene disponovať s peňažnými prostriedkami získanými od veriteľa) považovať za situáciu, kedy po uplynutí splatnosti záväzku už banke právo na úroky nevzniká a vzniká jej iba právo požadovať od dlžníka úroky z omeškania. Aj v zmysle bodu 3.12 Všeobecných obchodných podmienok žalobcu, ktorých obsah žalobca zdôrazňuje v podanom odvolaní, ak nastane nepovolené prečerpanie, musí ho majiteľ účtu bez zbytočného odkladu vyrovnať. Takto bankou určenú lehotu potom treba považovať za lehotu splatnosti úveru (sám žalobca v odvolaní uvádza, že v zmysle § 710 Obchodného zákonníka ak je v zmluve určené, že banka vykoná do určitej sumy príkazy na platby, aj keď nemá na to potrebné peňažné prostriedky na účte, spravujú sa práva a povinnosti strán pri uskutočnení týchto platieb zmluvou o úvere). Aj keď žalobca v podanom odvolaní po všeobecnej konštatácii o nesprávnom posúdení nároku na zaplatenie uplatneného úroku ako úroku po zosplatnení úveru, „ktorý mal byť súdom prvej inštancie posúdený z titulu prekročenia upraveného zákonom č. 129/2010 Z.z.“, neuvádza konkrétne námietky k úvahe súdu prvej inštancie vedúcej ho k záveru o nedôvodnosti nároku na zaplatenie úveru po jeho zosplatnení, podrobne uvedenej v ods. 28 - 32 rozhodnutia, odvolací súd považuje za potrebné konštatovať, že so závermi vyslovenými súdom prvej inštancie sa stotožňuje a v plnej miere na ne odkazuje.

18. Pokiaľ žalobca v podanom odvolaní poukazuje na viaceré rozhodnutia odvolacích súdov zaoberajúcich sa náležitosťami a formou spotrebiteľských zmlúv a úrokmi zo spotrebiteľských zmlúv odvolací súd zdôrazňuje, že právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky. Rozdielnosť právnych názorov súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach a zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov je riešená a upravená zákonom č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov. V záujme zachovania princípov právnej istoty a tiež predvídateľnosti súdnych rozhodnutí je nevyhnutné, aby všeobecné súdy rešpektovali príslušnú judikatúru najvyššieho súdu, ktorá bola v zákonom stanovenej procedúre publikovaná v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Povinnosťou všeobecných súdov však rozhodne nie je reagovať v odôvodnení na rozhodnutia vydávané inými senátmi, či inými súdmi rovnakej alebo nižšej inštancie. Existencia odlišnej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov je síce nežiaduca, ale až do ustálenia rozhodovacej praxe v zákonom stanovenej procedúre nie vylúčená. To znamená, že môže nastať situácia, kedy budú súbežne popri sebe stáť aj rozhodnutia, ktoré k riešeniu určitej otázky alebo problematiky neprístupujú úplne identicky, resp. úplne odlišne. Odvolateľovi dáva do pozornosti, že súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí úvahu o zamietnutí žaloby v časti uplatneného úroku vo výške 28% ročne zo sumy 2 615,15 eur od 1.5.2013 do zaplatenia okrem skutkového a právneho posúdenia podporil aj odkazom na konkrétne rozhodnutia všeobecných súdov prijatých v obdobných prípadoch.

19. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku a v závislom výroku o trovách prvoinštančného konania (nenapadnutého odvolacími dôvodmi) podľa § 387 ods. 2 C.s.p ako vecne a právne správne potvrdil.

20. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p. a nárok na ich plnú náhradu priznal úspešnej žalovanej proti neúspešnému žalobcovi s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktorý vydá súdny úradník.

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).